

2016. júliusában Árpival és Lacival együtt mentünk a Balaton átúszásra. Lellen volt a szállásunk, amely egy kicsi szobából és egy lepusztult fürdőszobából állt. A célnak megfelelt, viszont Laci tudta, hogy Árpi horkol. Ezen aztán sokat poénkodtunk, amit Árpi szemérmes somolygással hallgatott.

A másnapi gyülekező valami olyan lehetetlen időpontban volt, amihez nem találtunk vonatot. Mit csináljunk? Nem tudom, kinek a fejéből pattant ki, hogy menjünk gyalog. Igen ám, de mennyi idő alatt érünk oda? Az újabb elmés ötlet: próbáljuk ki, mérjük le az időt. Így történt, hogy elgyalogoltunk Boglárig. Meg persze vissza. Jó hosszú út volt. Baktattunk a rekkenő hőségben, közben hallgattuk Laci vég nélküli történeteit és mulattunk a bizarr helyzeten.

Este aztán kiderült, a szállás elég zajos, alattunk hangosan szólt a zene. Végül mégis primán aludtunk, Árpi hason fekve, hogy ne zavarjon bennünket a horkolásával.

Ez az emlék már csak az én fejemben él, nem tudom megosztani Legbátrabb Bátor Barátommal, ahogy Laci nevezte Árpit, és Lacival sem. De veletek igen. Jó visszaemlékezni rá.

A nagyerdei strandfürdő melegvizes medencéjében

2016